

[Elisabeth Bruun Olesen]

Begrundelse

Den sidste måneds to alvorlige arbejdsmiljø-sager, hvor BST-rapporter omhandlende alvorlige overtrædelser af arbejdsmiljøloven ikke tids nok er kommet til arbejdstilsynets kendskab til at forhindre livstruende situationer, peger på nødvendigheden af at præcisere BSTs informationspligt.

Svar (14/3 86):

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

På baggrund af en udtalelse fra direktoratet for arbejdstilsynet kan jeg oplyse følgende:

Ifølge § 9, stk. 1, i bekendtgørelsen om BST skal der etableres et samarbejde mellem BST, arbejdstilsynet og de arbejdsmedicinske enheder om gensidig information. Samarbejdet begrænses dog af reglen i § 9, stk. 3, der henviser til den vidtgående tavshedsbestemmelse i bekendtgørelsens § 18. Ifølge denne bestemmelse har BST-personalet pligt til over for alle uvedkommende at hemmeligholde, hvad de gennem deres arbejde bliver vidende om, i det omfang anden lovgivning ikke udtrykkelig fastsætter en lovhjemlet oplysningspligt.

Denne bestemmelse indebærer, at BST-rapporter ikke uden virksomhedens og eventuelle berørte personers samtykke kan videregives til arbejdstilsynet. Dette hænger bl.a. sammen med forudsætningerne for reglen i bekendtgørelsens § 18 om, at der blandt virksomheder og ansatte skal opbygges et tillidsforhold til BST, der skal fungere som rådgivende fagligt bagland for sikkerhedsudvalget i dets bestræbelser på internt at løse arbejdsmiljøproblemer.

Samarbejdet mellem arbejdstilsynet og BST er derfor alene begrænset til gensidig erfaringsudveksling og rådgivning om relevante faglige spørgsmål på et overordnet plan.

Jeg kan henholde mig til direktoratets oplysninger.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at det centrale BST-udvalg under arbejdsmiljørådet for tiden i sit arbejde med driftssundhedstjenestens organisatoriske og praktiske problemer overvejer relationen mellem arbejdstilsynet og BST, herunder informationspligten.

Spm. nr. S 789

Til *ministeren for kulturelle anliggender* (6/3 86) af:

Bernhard Baunsgaard (RV):

»Vil ministeren oplyse, hvordan bevillingen til Det kgl. Teater er opdelt, a: til det faste teater i København, b: til Det kgl. Teaters turnéforestillinger, begge dele for finansåret 1986? For det sidste finansår før teatrets ombygning bedes desuden oplyst, hvor mange billetter der blev solgt til provinsboer.«

Begrundelse

Det kgl. Teater søger også at spille teater i provinsen. Ved bedømmelse af teatrets løsning af sin opgave som nationalteater vil det naturligvis være af betydning at få oplyst, hvor stor en rolle turnévirkomheden udgør, ligesom det har interesse at få at vide, hvor mange provinsboer der benytter sig af den særlige salgsordning for provinsboer.

Svar (18/3 86):

Ministeren for kulturelle anliggender (H. P. Clausen):

Det kgl. Teaters driftsbevilling i 1986 andrager i alt 201.365.200 kr., hvoraf de direkte merudgifter (rejser, diæter m.v.) ved teatrets ordinære turnévirkomhed, ca. 50 forestillinger, andrager 2.000.000 kr. Der foreligger ikke opgørelser over udgifterne til lønninger til de medvirkende kunstnere og teknikere samt omkostningerne ved produktionen af de forestillinger, der indgår i teatrets turnévirkomhed.

Disse udgifter indgår således alene i den samlede driftsbevilling.

Det tilføjes, at Det kgl. Teaters turnéaktiviteter normalt omfatter flere forestillinger end de ved tagelsen af loven om Det kgl. Teater forudsatte 50.

De direkte merudgifter ved Det kgl. Teaters turnévirkomhed androg således i 1985 3.400.000 kr.

For så vidt angår billetter solgt til provinsboer i året forud for ny- og ombygningen af Det kgl. Teater bemærkes, at der i vinteren 1981-82 af analysefirmaet Kasper Vilstrup blev foretaget en opdeling af løssalget i København efter bopæl i telefonområderne 01, 02 og 03 og uden for 01, 02 og 03. Områder-